

предмети, повечето от които са отпадъци. Но тях зрителите разглеждат след спектакъла, в който тези малки „инсталации“ представляват спирките по пътя към ядрото на подсъзнанието. Там са съхранени потиснати спомени, деформирани страхове, мрачни илюзии. Техните изображения, колкото и хаотични да изглеждат, всъщност следват едно градиращо чувство на изгубеност. Защото отвъд влаковите релси няма нищо друго освен пропаст, решетки, непроходима гора, странни машинарии, чиито огромни сенки се надвесват заплашително над куклата.

Този фигуративен свят през цялото време е видим в своята двойственост: реалните предмети и техните многобройни и нереални проекции-сенки. Изумително е как такова визуално богатство се побира в толкова малък отрязък от сцената (под масата и в радиус на около два метра от нея). Движението на Танака може да се проследи достатъчно отчетливо и въпреки това тайните на създадените образи остават скрити някъде между светлината и мрака. Също като

онези неподозирани тайни в нас самите.

Макар „Die Scheinwerferin“ да се причислява и към т.нар. театър на обекта (важна част от съвременната експериментална немска сцена), той си остава по-скоро визуално-асоциативен спектакъл. Т.е. на фокус е не обектът сам по себе си, а фантазната му същност. Онези негови страни, които са невидими за очите, но видими за джобното фенерче и подсъзнанието. Онези страни, които се наслаждат дълбоко в нас като уж погребано непримирение или срам, като последици от забравени или несбъднати мечти... Но внезапно всичко това избуява като дива джунгла пред нас и ни връхлита в момент на покой, съзерцание или сън, непредвидимо и неизбежно. Но само за да ни освободи и да видим пъстротата на негативите от спомените си, заснети и непроявени. Точно както Танака, след повече от двадесетминутен мрак, заслепява публиката с цветовете на лента с негативи. Което кара и куклата Танака гордо да се изправи и голямата крушка да блесне в лицето ѝ. ■

The Lighthouse of Subconsciousness

Viliya Monovska

The light as an actor, the light as darkness, the light as apparition and subconsciousness, the light as a floating lightship... This is what brought to me a July evening, spent in Schaubühne Lindenfels in Leipzig, watching the show “Die Scheinwerferin” of the scene-painter Naoko Tanaka (coproduction of Berlin Days of Dance/Sofiensale). The show “Die Scheinwerferin” is not only a shadow theater performance. Naoko Tanaka defines it as performance-installation, performed at many festivals and winner of three prizes.

“Die Scheinwerferin” is a performance, which is plain in its means of expression, but impressive in its details. On a dining-table lies a lifeless wooden puppet – an exquisite copy of Tanaka. On a low level over it, hangs a big electric bulb. The real Tanaka approaches the table and the light in the hall is put out. Then her torch flashes – the only light available

throughout the show, but completely sufficient to involve us in a peculiar world, in a personal journey.

At first Tanako’s precise hand gives light to the exterior and the obvious: she starts from the head of the puppet, after that she lifts her hand, which is gripping a

“Die Scheinwerferin”

crooked spoon... The illumination of the small wooden body resembles an autopsy, as if done by the spirit of Tanaka, languishing for freedom...

The straight black hair of the puppet is the step-ladder, going down towards the floor, where a bizarre mosaic from broken,

curved, transformed objects, more of which are scraps, are brought together. But these are seen by the viewers after the show, during which these small “installations” represent the stops in the road towards the core of the subconsciousness. There is the space, where repressed memories, deformed fears and obscure illusions are stored. Those images, no matter how chaotic they may look, in fact follow the idea of an increasing sensation of loss. Because beyond the railways, there is nothing, but a precipice, bars, an impassable forest, strange machineries with shadows, overhanging menacingly over the puppet.

This figurative world is visible all the time in its duality: the real objects and their multiple, but not real projections shadows. It is incredible how this visual abun-

dance is fitting in such a small piece of the stage (under the table and about two meters around it). The movement of Tanaka can be seen totally clearly and in spite of this the secrets of the created images remain hidden somewhere between the light and the darkness. Just as those unsuspected secrets inside of us.

Although “Die Scheinwerferin” might be ranked among the shows of the so called object theater (important part of the experimental contemporary German stage performances), it still remains a visually associative show, i.e. on focus is not only the object on its own, but also its supposed content. This refers to those aspects of the object, which are invisible to the eyes, but visible to the pocket torch and the subconsciousness. Those aspects which are laid

deeply in us, pretending to be a buried disagreement or a shame, consequence of forgotten or unfulfilled dreams... But suddenly all that grows up like a savage jungle and falls on us in a moment of repose, contemplation or dream, unpredictably and inevitably. But only for the sake of releasing us and make us see the diversity of the negatives of our memories, photographed, but not developed. Just as Tanaka does, after more than twenty minutes of darkness, the audience is dazzled by the colors of the tape with negatives. This is also what makes the puppet Tanaka stand up proudly and the big electric bulb flash upon its face.

Translation by **Nadia Zhereva**

Надя Жерева (1987) е бакалавър по „Теория на изкуствата“ и магистър по „Писмен и устен превод“ от Нов български университет. Възпитаник на 164 ГПИЕ „Мигел де Сервантес“ в София и АЕГ – Пловдив. Надя Жерева владее няколко европейски езика. От 2011 г. работи като преводач на свободна практика и за трета поредна година е преводач на списание „Кукларт“.

От Куплинг до Стария завет

София Козич

Болшой театър кукол е един от най-старите в Санкт-Петербург. Някога в сградата, построена през 1919 г., е работила експерименталната театрална студия на Сергей Радлов – приятел и съратник на Мейерхолд от списание „Трите порто-

„Еклисиаст“

кала“. По-късно трупана се изнася от това помещение, а след II световна война целият ѝ състав е бил репресиран.

Зданието става куклен театър през 1931 г. Неговият разцвет е през периода 1965-1986 г., когато режисьорът и педагог Виктор Сударушкин става негов художествен ръководител. Той поставя спектакли не само за деца, но и за възрастни, което за тогава е било новаторство. Той смятал, че актьорът и куклата трябва да са в драматични отношения помежду си и този принцип бил в основата не само на постановъчната му практика, но и на методиката му за преподаване.

Дълго време театърът старателно опазва спектаклите, които са изградили славата му. Ситуацията се променя през 2006 г., когато в театъра идва Руслан Кудашов. Младият режисьор запазва в репертоара най-добрите спектакли на Болшой театър кукол. Успоредно с това той подбира курс в академията за театрално изкуство. Обучението рязко променя своя характер и се базира на нов принцип. Отначало актьорите изучават пластика и танци (спектакълът „Маугли“, II курс), и чак след това започват да изучават различни видове кукли. Специално внимание е отделено на работата с предмети по

